

12.

Sài Gòn, tháng 8/1976

Những ngày tháng 8 không có gì khác hơn. Tôi vẫn rũ rượi hoàn toàn trên căn gác đơn độc, suốt cả ngày ngồi thõm sâu trong ghế bành, cố tự giải thoát bằng những quyển sách đọc miên man mà vẫn chẳng xong. Văn chương chữ nghĩa không giúp ích được gì, chỉ càng đẩy tôi sâu hơn trong vũng rối rắm nghĩ ngợi.

*/ Một lần nghe anh Vui kể:

“Anh Ngọc nhận xét Thu Vân có tài nhưng bất thường quá!”

Những người bạn khác cùng chung ý nghĩ.

Từ lâu nay tôi không tin điều ấy là đúng, nhưng bây giờ bắt đầu phải nhận thực như thế. Càng ngày tôi càng thấy xa rời thêm với cái tập thể sống và chơi chung quanh, điên đảo đầu óc theo những nghĩ ngợi mà chẳng bất cứ người bạn nào có thể khiến tôi muốn cùng xẻ chia.

*/ Tháng 8/1976,

Trời mưa dầm dề hiu hắt. Tôi vẫn nhói lòng mỗi khi đọc lại Trần Sa. Nhưng cũng tin chắc rằng rồi một ngày, Nguyễn sẽ đi tìm tôi để nói cho tôi hay rằng suốt đời tôi vẫn chỉ là một thứ ảo ảnh cho đàn ông, --cho Nguyễn.

*/ Từng thời gian tôi có từng đám bạn khác nhau. Thời gian này là đám Cung, Cần, Hoàng, Nam, Thứ, Tùng, Hiến. Chúng tôi đi tập đàn hay đi uống rượu uống *café* hằng buổi tối.

Tuy nhiên, sao vẫn thấy lạc lõng và ngẩn ngơ sàu dù rằng rất được bạn bè ưa chuộng. Tôi vui buồn bất chợt, có khi nhớ cái sâu sắc của Nguyễn ẩn kín trong một bề ngoài mảnh dẽ. Có lúc nhớ sự dịu dàng của anh Ngọc nấp sâu trong cái già dặn tài hoa.

□

Tháng 8/1976, tôi càng thấy mình điên đảo hơn đến phải dùng thuốc ngủ. Người đàn ông dáng cao gầy, vuốt tóc tôi mỗi khi tôi vui và lau mắt cho tôi những lần tôi khóc, người mà lần ở Dalat, tôi đã nói với Lương rằng chắc chắn sẽ tìm được, *vẫn chưa thấy tới*.

Có khi tự hỏi, phải chăng tôi rũ rượi phần lớn chính vì sự cô đơn quá trong ý thức về một tình cảm? Có khi kiểm điem đời mình, đọc lại những tập nhật ký cũ, mới thật kinh ngạc mà nhận ra ngày xưa mình quả là một thứ đào hoa tàn nhẫn, vậy thì ngày nay sự cô đơn tất là điều phải đến thôi.

Tôi làm lơ luôn luôn để rồi luôn luôn hối tiếc. Bề ngoài thật lì lợm cứng rắn không để lộ chút gì giấu kín, mà chính thật bên trong là cả một khối tâm hồn thường xuyên bị thương.

Tuy nhiên, nói cho cùng, phải nhận rằng tôi chính thật là “*Thương Để của riêng mình*”, lái cuộc đời mình theo ý muốn để chẳng ai xâm nhập vào được. Thì cái ý muốn hạnh phúc tôi đi tìm chẳng phải là hạnh phúc bình thường như bao kẻ khác, mà là trong sự khó khăn vất vả. Tôi vẫn quen đổ tại Định Mệnh làm cho điên đảo, nhưng thật mọi sự *chỉ do chính mình mà ra*.

□

Dalat, thứ Sáu 27/8/1976

Ngồi một mình ở Thủy Tạ viết những dòng này.

Đã một tuần lễ rồi trở lại Dalat. Điên cuồng quá trong thành phố Sài Gòn nên tôi nhận lời bạn bè một chuyến đi.

Một tuần ở Dalat, uống rượu hết 6 ngày. Buồn, nhưng giấu kín tiếng khóc mình trước cả đám bạn.

Phải viết thế nào để diễn tả cho rõ ràng sự rũ rượi của tôi trong chuyến đi này? Tưởng là chạy trốn được con người mình, ai ngờ càng thêm điên đảo. Đúng hơn là tuyệt vọng, khi nhận ra cái ảo ảnh đã tan biến.

Đáng lý tôi chỉ nên trở lại Dalat ngày nào với một người đàn ông tôi yêu và yêu tôi.

Lẽ ra câu chuyện anh Ngọc nên chấm dứt từ cái hôm già biệt trước cửa quán Hạnh Tâm trong chuyến đi trước.

Đáng lý...

Kỳ Dalat này, ngày nào tôi và đám Lâm Đồng cũng vào Thủy Tạ uống *bière*, nhưng luôn luôn tôi vẫn buồn bã nhớ thương cái đêm cuối cùng ngồi với Lương tại nơi này. Dalat và Thủy Tạ phải là như đêm ấy mới đúng. Chứ Dalat không biểu tượng cho sự huy hoàng ồn ào như mấy ngày say cùng đám bạn vừa qua.

Kỳ đi này, đem theo cây *violon*, và nhận ra cái điều bấy lâu tôi vẫn đi tìm: kẻ tri âm hiểu được tiếng đàn mình.

Kẻ ấy, tôi đã từng có được và cũng từng đã mất.

/ *Buổi chiều Dalat thứ nhất,

tôi gặp một người bạn cũ, nghe kể lại lời anh Ngọc một lần tâm sự cùng đứa bạn: “*Nếu đừng có những đổ vỡ thảm khốc thì Dalat có thể nghe được một cuộc biểu diễn tuyệt vời giữa piano và violon.*”

Ngay khi nghe câu ấy, tôi bỗng thèm đàn lại với anh nên xin đứa bạn mời anh đến. Nhưng anh không đến, và sẽ không bao giờ còn đến nữa. Bá Nha treo đàn khi Tử Kỳ đã chết. Còn tôi thì không bao giờ có can đảm đập vỡ đàn mình. Tôi sẽ vẫn còn đàn, nhưng chẳng bao giờ còn hoài vọng nữa một kẻ tri âm.

*/ Dalat thật đẹp trong chuyến đi này. Trời trong và cao vút. Tôi đàn thật hay ở bất cứ nơi nào, trên đồi Cù, trong Thủy Tạ, tại nhà Lâm Đồng hay bất cứ nơi nào chúng tôi dừng bước. Dưới sự lễ loai đơn độc của một tay tài tử, tôi là hình ảnh được bạn bè yêu thích. Tôi vẫn kiêu hãnh và sẽ còn kiêu hãnh cho đến chết, nhưng mãi mãi biết rằng không bao giờ còn ai hiểu tiếng đàn mình.

Anh Ngọc đã nói cùng đùa bạn: *“Tôi biết sau tôi, không một ai có khả năng đưa tiếng đàn Thu Vân lên cao hơn nữa.”*

Lời nói quả tình kiêu ngạo! Thoạt nghe, tôi thấy như bị thương tổn. Và tự nghĩ, sẽ làm trái lại với lời anh.

Cũng chẳng biết tại sao. Chỉ biết rằng từ trong ý thức nhận định sâu thẳm, câu nói này có lẽ là NGUYÊN NHÂN ĐẦU TIÊN ĐÂY CHO TÔI **PHẢI ĐỨNG LÊN** TRONG CUỘC ĐỜI MÌNH.

□